

Utskottet.

Gällande bestämmelser.

Jämlikt § 12 mom. 1 i förordningen den 9 juni 1911 (nr 80) med tulltaxa för inkommande varor äger den som här i riket verkställt nybyggnad, förbyggnad eller reparation av fartyg av mer än 40 tons avgiftspliktig dräktighet, vare sig svenskt eller utländskt, eller av järnfartyg av mer än 5 men icke över 40 tons avgiftspliktig dräktighet, vilket är avsett att omedelbart erhålla eller äger utländsk nationalitet, att för därvid använda, från utrikes ort införda tullpliktiga materialier och skeppsförnödenheter, däribland inbegripna sådana i fartyget fast anbragta husgerådssaker, vilka antingen icke kunna med bibehållen användbarhet därifrån skiljas eller ock genom särskild, varaktig beteckning äro tydligen utmärkta såsom för fartyget uteslutande avsedda, restitutionsvis återbekomma den erlagda tullavgiften eller i det fall, att enligt medgivande som i författningsrummet omförmäles tullavgiften icke blivit erlagd utan allenast säkerhet för densamma ställts, njuta befrielse från dess gäldande under vissa i författningsrummet närmare angivna villkor.

Framställning av ordföranden i Sveriges varvsindustrieförening.

I en den 20 januari 1926 dagtecknad, till finansdepartementet ingiven skrift har ordföranden i Sveriges varvsindustrieförening direktören H. G. Hammar gjort framställning om ändring av ifrågavarande bestämmelser därhän, att tullrestitution skulle få åtnjutas för »till fartygets inredning hörande, fast anbragta eller särskilt avpassade föremål eller för dess utrustning erforderliga artiklar, vilka genom varaktig beteckning tydligen utmärkts såsom för fartyget uteslutande avsedda». Härjämte har påyrkats borttagande av den nuvarande föreskriften därom, att beträffande husgerådssaker skall avlämnas bevis av tullförvaltning att de för den medgivna förmånen stadgade särskilda villkor vid verkställd besiktning funnits vara för handen.

Propositionen.

Den föreliggande propositionen är föranledd av nyssnämnda framställning och förslaget är byggt på ett av kommerskollegium och generaltullstyrelsen över framställningen gemensamt avgivet utlåtande. Rörande utredningens innehåll får utskottet hänvisa till det vid propositionen fogade utdraget av statsrådsprotokollet.

För egen del har föredragande departementschefen till nämnda protokoll anfört följande:

»Lika med kommerskollegium och generaltullstyrelsen finner jag mig böra förorda framställningen om att skeppsinventarier i allmänhet måtte förklaras delaktiga av den i § 12 tulltaxeförordningen medgivna förmån. I fråga om utrustningsartiklar torde genom fordran på varaktig beteckning å sådana säkerhet vinnas för att tullfrihet erhålles allenast beträffande föremål, vilka äro uteslutande avsedda för det ifrågavarande fartyget. Mot den av ämbetsverken föreslagna formuleringen av förevarande stadganden i § 12 tulltaxeförordningen har jag intet att erinra.

Även vad angår frågan om besiktning genom tullmyndighet och intyg däröver beträffande utrustningsartiklar delar jag ämbetsverkens uppfattning.

Av ämbetsverken har föreslagits, att ändringen skulle träda i kraft den 1 juli 1926 men då tillämpas även å därförinnan införda föremål, därest de använts vid nybyggnad, förbyggnad eller reparation av fartyg som tidigast nämnda dag befunnits i fullfärdigt skick. Mot tidpunkten för ikraftträdandet har jag icke funnit anledning till erinran. Någon särskild övergångsbestämelse torde däremot icke erfordras, då det med ämbetsverkens förslag avsedda syftet lär uppnås redan med ikraftträdandebestämmelsen.»

Den i ärendet verkställda utredningen har synts utskottet giva vid handen, att med de nuvarande bestämmelsernas avfattning generaltullstyrelsen icke kunnat medgiva den svenska varvsindustrien tullrestitution i önskvärd utsträckning. I dylikt hänseende befinner sig den inhemska industrien på området således i en ofördelaktig ställning i den internationella konkurrensen. Genom de av Kungl. Maj:t nu föreslagna ändringarna i ifrågavarande bestämmelser torde möjlighet beredas till utbildning av en sådan tillämpning av ifrågavarande restitutionsförfarande, som kan fullt tillfredsställa den svenska varvsindustriens berättigade krav.

Utskottets
yttrande.

Av sålunda anförda skäl får utskottet hemställa,

att riksdagen måtte, med bifall till Kungl. Maj:ts förevarande proposition nr 142, besluta,

dels att § 12 mom. 1 i förordningen den 9 juni 1911 (nr 80) med tulltaxa för inkommande varor skall hava följande ändrade lydelse:

§ 12.

1. Den, som här i riket verkställt nybyggnad, förbyggnad eller reparation av fartyg av mer än 40 tons avgiftspliktig dräktighet, vare sig svenskt eller utländskt, eller av järnfartyg av mer än 5 men icke över 40 tons avgiftspliktig dräktighet, vilket är avsett att omedelbart erhålla eller äger utländsk nationalitet, äge att för därvid använda, från utrikes ort införda tullpliktiga materialier, skeppsförnödenheter och skeppsinventarier, däribland inbegripna till fartygets inredning hörande, fast anbragta eller särskilt avpassade föremål och sådana för dess utrustning erforderliga artiklar, vilka genom varaktig beteckning tydligen utmärkts såsom för fartyget uteslutande avsedda, restitutionsvis återbekomma den erlagda tullavgiften eller i det fall, att enligt medgivande, som här nedan sägs, tullavgiften icke blivit erlagd, utan allenast säkerhet för densamma ställts, njuta befrielse från dess gäldande under villkor:

e) att — — — skett; skolande, vad utrustningsartiklar angår, dessutom avlämnas bevis av tullförvaltning, att det här ovan beträffande sådana artiklar för den medgivna förmånen stadgade särskilda villkor vid verkställd besiktning funnits vara för handen;

— — — — —
— — — — — meddelade föreskrifter;

dels ock att ändringen skall träda i kraft den 1 juli 1926.

Stockholm den 16 mars 1926.

På bevillningsutskottets vägnar:

ERIK RÖING.

Närvarande: se under betänkandet nr 26.